

ЕМИЛИО САЛГАРИ В БЕЗДНИТЕ НА ОКЕАНА

Превод от английски: Т. Бъчваров, Г. Жеков, И. Георгиев, 1992

chitanka.info

През 1896 година крайбрежните жители на Корнуел бяха обзети от силна тревога, обхванала по-късно и цяла Англия.

Рибарите, които всяка седмица снабдяваха пазарите на Ливърпул и Дъблин с риба, не смееха вече да напуснат бреговете и да излязат в морето. Малките крайбрежни кораби също прекъснаха редовната си служба. Едно страшно известие, потвърдено от различни места, вся неописуем ужас сред добродушните и смели рибари. В една облачна вечер малка рибарска лодка от пристанището Рихон, управлявана от осем човека, навлезе бързо в залива и даде тревожни сигнали. Топовни гърмежи огласиха залива и пробудиха населението, което вече няколко часа спеше в домовете си. При тези необикновени гърмежи мъжете се събудиха и скоро се стекоха на брега с факли и фенери. Помислиха, че някой кораб, заблуден в мъглата или тласнат от ветровете, е заседнал в плитчините или пък се е разбил в скалите.

Но това беше лодката на Жан Барет, която трябваше да се върне сутринта, натоварена с риба за пазара в Ливърпул.

Кое бе накарало Жан Барет да се завърне посред нощ? Всеки знаеше, че няма по-смел моряк от него, а и по-щастлив рибар по корнуелските брегове. Стеклите се на брега рибари вдигаха недоумяващо рамене.

Най-после Жан Барет слезе на брега. Рибарите го заобиколиха и го затрупаха с любопитни въпроси.

— Какво стана, Жан?

— Вода ли пропусна лодката ти?

— В някоя скала ли я разби?

— Корабокрушенци ли срещна?

Лицето на Жан беше бледо като платно. За миг, като че ли ужас се изписа и по лицата на събралите си рибари.

— Обяснете ни, Жан — каза комендантът на пристанището, който не можеше да допусне, че такъв смел рибар може да бъде обзет от ужас.

— Едно чудовище, господине. Едно грамадно чудовище — каза запъхтян рибарят. — Спасих се по чудо от пипалата му. Без малко лодката ми да бъде завлечена на дъното на океана.

Възкличания на недоверие последваха думите на рибаря.

— Сигурно си видял някое ято риби и си ги помислил за кит — каза с насмешка един от рибарите.

— Зле си видял — обади се друг.

— Искаш да ни сплашиш, защото не си уловил риба — добави трети.

Комендантът на пристанището, стар моряк, който бе обходил света на младини, със заповеднически глас накара останалите да млъкнат.

— Жан Барет, разкажи ми всичко подробно и не обръщай внимание на никого.

— Тъкмо хвърлихме мрежите на седем мили оттук, близо до Рокските пясъчни скали, когато забелязахме в тъмнината да излиза някаква огромна маса.

— На кит ли приличаше?

— Не, господине — отговори Берет. — По-скоро на чудовищен октопод. Пипалата му бяха дълги няколко метра. За малко да преобърне лодката. Разкъса въжетата на мрежите ми и лодката отскочи. Помислих, че потъваме. След това, не знам защо, чудовището си дръпна пипалата и потъна в океана, като вдигна огромна пенеста вълна.

Това бе разказът на Жан Барет, потвърден и от неговите хора. Доказателствата бяха налице: мрежите липсваха. При все това само комендантът на пристанището повярва в истинността на казаното. Останалите поради фантастичността на случката погледнаха с недоверие.

И наистина, не мина много време и рибарските лодки отново започнаха да посещават Рокските скали, много богати на риба.

Осем дни по-късно друг случай, още по-сериозен от първия, хвърли в тревога жителите на крайбрежието. Малкият кораб, който пътуваше седмично между Рихон и Ливърпул, неочаквано една сутрин влезе в пристанището и даде тревожни сигнали.

Капитанът на кораба и пътниците разказаха, че по време на пътуването край пясъчните скали срещнали едно чудовище. Според описанието им личеше, че става дума за същото чудовище, което бе нападнало лодката на Жан Барет.

Този път гигантският октопод се увил около кораба и едно от пипалата му счупило мачтата като тънко клонче. След това изчезнало в бездната, като изпълнило въздуха наоколо с мирис на мухъл.

Още не бяха стихнали приказките на крайбрежните рибари, и дойде друга новина. Три дни по-късно една рибарска лодка също бе забелязала чудовището и се бе спасила по чудо.

Всичките тези новини хвърлиха в ужас рибарите от Корнуелския бряг. Те поискаха помощ от правителството, за да ги избави от страшното чудовище, изплувало кой знае по какъв каприз от дъното на океана.

Английското правителство не остана глухо за молбите им и изпрати военен кораб в Рокските води. Но всички усилия да открият чудовището останаха напразни.

Изглежда октоподът не обичаше да се показва на повърхността на водата. Във всеки случай оставаше едно — за да се възстановят съобщенията между Ливърпул и пристанищата по Корнуелския бряг, чудовището трябваше да бъде убито.

Трудната задача се падна на капитан Смитсън, един от най-опитните и най-смели офицери от английската флота, който командуваше първо новата подводница „Холандия“.

По онова време „Холандия“ минаваше за най-съвременния подводен кораб. Представляваше стоманено вретено, дълго петнадесет метра, което се задвижваше с електрически машини. Беше дело на американски инженер. Отстрани подводницата имаше кристални стъкла, а на предната и задната част — по една тръба, откъдето можеше да изстрелва на сто метра грамадна мина.

Капитан Смитсън прие опасната задача да очисти Атлантическия океан от появилото се чудовище, което заплашваше не само добродушните рибари, но и бреговите кораби.

Затворен в стоманеното си вретено заедно с четирима свои офицери, капитанът беше сигурен, че ще унищожи чудовището още с първата торпила.

В една прекрасна сутрин „Холандия“, след като получи всички необходими сведения, напусна Ливърпул и се отправя за Рихон. Пътуваше почти под водата и стигна там след два дни, без да срещне по пътя си морското страшилище. Цялото население от малкото пристанище бе излязло на брега, за да посрещне моряците от подводницата.

След като разпита подробно рибарите за размерите на чудовището и за мястото, където бе забелязано, капитан Смитсън

навлезе в морето. С него беше и Жан Барет, който пожела да сподели опасностите на тази експедиция на дъното на Атлантическия океан и да си отмъсти за преживения ужас.

Морето беше спокойно и прозрачно. С изкусно маневриране „Холандия“ стигна до Рокските скали, където предполагаша да срещнат морското чудовище.

Капитан Смитсън и Жан Барет се бяха разположили в централната кабина, през чиито дебели стъкла се виждаше всичко навън.

— Сега да слезем да проучим дъното — нареди капитанът на кормчията.

При тези думи Жан Барет изпита особено вълнение и страх.

— Никога не съм пътувал с такава машина — рече той на капитана.

— Какво ви плаши?

— Ами ако не изплуваме на повърхността?

— Драги Барет, сега подводните кораби са така сигурни, както и тези, които плуват по повърхността. Няма никаква опасност. Щом искаме да се потопим във водата, напълваме резервоарите, намиращи се в долната предна част на кораба. Тогава подводницата слиза без всякакви трудности. Ако пък желаем да изплуваме на повърхността, привеждаме в движение електрическите помпи, които изхвърлят водата от резервоарите. Корабът олеква и със силно движение изплува на повърхността.

— А въздухът?

— Имаме за шест часа, без да прибъгваме до цилиндрите, където държим достатъчно количество в запас. Щом се замърси въздухът, пущаме пресен от запасните цилиндри. Разбрахте ли, че няма опасност от задушаване?

— А как можете да забележите неприятелски кораб, когато сте под водата?

— Имаме специален апарат. Посредством редица призми светлината се пречупва и ние виждаме всички предмети, които са по повърхността на водата. Щом се яви някой кораб на хоризонта, той се отразява веднага в огледалото, което виждате пред нас. И ние можем да различим дали е наш или вражески. Успокойте се, рибарю — продължи капитанът. — Ние ще намерим чудовището и с една торпила

ще го хвърлим във въздуха, както би направил това един броненосец. А сега внимание. „Холандия“ започва да се потапя.

Всички отвори на подводницата бяха затворени. Страничните ѝ перки, които преодоляваха съпротивата на водната маса, бяха задвижени и предаваха леки трептения на стоманеното вретено.

Светлината в стъклената каюта на капитана започна да намалява. Внезапно „Холандия“ потъна и се намери сред силно фосфоресцираща светлина. Запалените електрически лампи пращаха наоколо светлите си лъчи и даваха чудно отражение на заобикалящата ги вода.

Долепил лице до дебелите стъкла, Жан Барет наблюдаваше с голямо любопитство различните видове риби, които бягаха на всички страни. Имаше огромни ягули, дълги около метър, които се увиваха като змии; сребърно-люспести моруни, грамадни камбали с чудни зъби. От време на време преминаваха тъй наречените риби „торпедини“, които имаха свойството да гърмят върху неприятеля си от разстояние, защото имаха в тялото си електричество, и свирепите акули с големи усти, въоръжени с остри зъби.

Акулите не само не бягаха, но обърнаха муцуните си към стъклата на каютата, шибяха с опашките си, като се надяваха да заграбят плячката си, ясно открояваща се на силното електрическо осветление.

„Холандия“ продължаваше да слиза към дъното. Здравото устройство на подводницата можеше да издържи на голямото водно налягане и да стигне морското дъно дори на петстотин метра дълбочина.

Шараните, моруните, торпедините, ягулите и акулите бяха изчезнали. Тези риби обичаха повърхността на морето. Почнаха да се вестяват други твари, които Жан Барет виждаше за първи път: чудни мекотели, снабдени с клюнове като на папагали и с прозрачни тела; дълги и тъмни змии с големи глави; медузи, прилични на отворени чадъри и прозрачни като бисери, които отразяваха цветовете на дъгата; грамадни октоподи с подвижни пипала и големи черни очи.

— Ето го подводния живот — каза капитанът на Барет, който гледаше смаяно обитателите на морските дълбини. — Не сме далеч от дъното на морето.

Големи тъмноцветни растителни маси като панделки се движеха по посока на подводницата и се увиваха като кълба във водните

пластове.

Всред тази растителност се виждаха мачтите на стар потопен кораб.

„Холандия“ се спускаше към дъното бавно и предпазливо. Рибите и октоподите изчезнаха. По повърхността на морските скали започнаха да се забелязват грамадни миди с отворени черупки и някакви особени морски животни, чиито тела, разделени на две половини, се затваряха, за да прикрият пипалата им. Имаше и невиджан род гъби. Дъното на океана приличаше на сметище. Виждаха се рибарски лодки, обърнати с дъното нагоре, стари кораби, загинали в сражения, ставали по тия места преди векове, топове, разни каси, покрити с раци.

Капитан Смитсън и Жан Барет съзерцаваха мълчаливо тези печални останки. Внезапно се разнесе тревожният сигнал на подводницата.

— Наблюдателите от предната част на подводницата трябва да са видели нещо интересно — каза капитан Смитсън. — Дали не е чудовището?

В този момент в каютата влезе помощник-капитанът.

— Капитане, — каза развълнувано той, — дясната перка на „Холандия“ не се движи.

— Да не е повредена? Досега не е срещала никакво препятствие — учуди се той.

Още не затворил уста и подводницата получи такъв тласък, че насмалко тримата да паднат на земята. След това потъна, като че в тъмен облак.

Чуха се виковете на моряците:

— Чудовището! Чудовището!

Капитан Смитсън долепи очи в стъклото, обаче не можа да различи нищо. Облакът пречеше. След това сътресение перката заработи.

Капитанът повика кормчията. Нещастният моряк имаше жалък вид.

— Видя ли чудовището? — запитва капитан Смитсън.

— Както виждам вас — отговори морякът с развълнуван глас.

— Какво представляваше?

— Приличаше на грамаден октопод, чиито предни пипала имаха най-малко дванадесет метра дължина. Какво страшилище, капитане. Втренчи двете си очи, като че искате да ме глътне.

— Откъде излезе?

— От дъното. Едно от пипалата му обхвана дясната перка и я спря.

— Видя ли къде избяга?

— В скалите пред нас.

— Добре — каза Смитсън угрижено. — Пригответе торпилата.

След това той покани Жан Барет да го последва в предната част на подводницата. Спряха пред една тръба с особен механизъм. Рибарят недоумяваше за какво може да служи.

Миг по-късно четирима моряци донесоха едно триметрово желязно вретено, в задната част на което имаше две перки.

— Какво е това? — запита Жан Барет.

— Торпилата, която ще разкъса чудовището — отвърна капитанът. — Това е мощно разрушително средство. Вкарва се в този канал, откача се, след като се затвори тръбата, за да не влиза вода в кораба, и се пуца в движение. Перките се задвижват посредством часовников механизъм. Кормилото дава насока на торпилата, която избухва при съприкосновение с първото срещнато тяло. Ще видите как ще направи на парчета октопода, когато го засегне.

Щом поставиха торпилата в цевта, Смитсън застана пред стъклата на предната част на подводницата и покани Жан Барет да наблюдава интересната гледка.

„Холандия“ вече се движеше по дъното на океана. Непознати морски чудовища, сплашени от електрическата светлина, бягаха във всички посоки и се криеха в подмолите. Бяха големи, невиджани дотогава риби с малки електрически лампички на челата, които изпращаха червеникави и синкави отблясъци. Имаше особен вид змии, снабдени с уши като криле, които при бягството си оставяха фосфоресциращи светли ивици. Тук гъмжеше от непознат свят, който никога не бе виждал слънчева светлина.

Подводницата напредваше бавно: тя се намираще на четиристотин метра дълбочина — недостигната дотогава от нея. Всеки момент се очакваше тя да бъде изтласкана от водата към повърхността. Преминаха около двеста-триста метра, като разглеждаха внимателно

морското дъно. Внезапно предната част на „Холандия“ се наведе и подводницата спря.

— Чудовището ни изненада — каза капитанът, като се задържа за една желязна дръжка, за да не падне. — Вместо да нападне предната част, нападна задната.

— Дали не ще разруши подводницата? — запита Жан Барет, целият пребледнял.

— Няма такава опасност. Да почакаме. Ще се яви и пред нас, не се съмнявайте в това.

Капитан Смитсън беше толкова спокоен, като че се отнасяше до нещо обикновено. Но моряците бяха тревожни. Те се уплашиха, че чудовището ще пробие подводницата или ще я повреди, за да не може да изплува на повърхността.

И Жан Барет мислеше, че е настъпил последния му час. Гигантският октопод, който имаше необикновена сила, изглежда си играеше с подводницата, вземайки я за голям рак. Дългите му пипала бяха обвили тялото на предполагаемия рак, тласкаха го силно и се мъчеха да го обърнат.

Капитан Смитсън наблюдаваше хладнокръвно. Той беше уверен, че след тези безполезни усилия чудовището ще се появи пред подводницата. Напразно бе залепил очи в стъклото на каютата и се опитваше да го разгледа. Виждаше пипалата на октопода как режат водата и се обвиват около тялото на „Холандия“. По тях съдеше за големината на морското чудовище. Бяха дебели колкото човешко тяло и дълги по десет метра. Завършваха със страшни смукала.

— Сигурно е някой Кракер, за който се говори в скандинавските легенди — мърмореше капитанът. — Такива екземпляри са срещани тук-там, но не с подобни размери. Да видим дали ще устои на 25-килограмовата торпила.

Малко по малко тласъците на подводницата отслабваха, докато престанаха съвсем. Освободена от прегръдките на чудовището, „Холандия“ се издигна няколко метра по-нагоре и после продължи напред.

— Бъдете готови за пускане на торпилата! — изкомандува капитанът със звънлив глас.

Окуражени от спокойствието му, моряците се втурнаха към предната част в готовност да изстрелят страшната торпила. Капитанът

обърна подводницата в обратна посока, за да потърси чудовището, което сигурно се готвеше да нападне отново „Холандия“. В този миг октоподът изскочи. Гледката беше толкова страшна, че капитан Смитсън се сепна.

Рибарите от Рихон имаха право. Касаше се за едно животно, невиджано дотогава, с нечувани размери. Представляваше истинска планина от белезникаво месо и желатин, с дванадесет пипала, дълги от десет до дванадесет метра. Този обитател на морското дъно имаше грамадна уста и две зелени очи, големи колкото човешка глава.

Чудовището застана лице в лице с подводницата и се насочи стремително към нея.

— Стреляйте! — извика капитанът.

Жан Барет забеляза движението на вретеното през водните пластове, след което последва далечен гърмеж.

„Холандия“ се наклони на едната си страна, а след това — на другата. Околната вода потъмня.

— Не мърдайте! — нареди Смитсън.

Жан Барет се улови за желязната дръжка. „Холандия“ изпразни резервоарите си с вода и започна да се издига към повърхността с голяма скорост.

Жан дочу тъп удар, последван от глух гърмеж. В това време „Холандия“ се бе изкачила на повърхността и плуваше нормално.

— Елате — рече капитанът на екипажа си, който бе отворил вратите и бе излязъл на палубата.

В този момент подводницата се движеше на стотина метра от Рокските скали. Около „Холандия“ плуваха парчета белезникава материя и разкъсани части от пипала, превърнати на пихтия от торпилата.

— Ето какво остана от чудовището — тържествуваше капитан Смитсън с весел глас. — Рибарите могат да подновят лова си из морето, без да се боят, че ще бъдат нападнати. А сега дайте скорост на машините, за да съобщим по-скоро новината на всички корнуелски рибари.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.